

Helen Macdonald (51) is een Brits natuurschrijver. Voor *De H is van havik* kreeg ze in 2014 onder meer de Costa Book Award. Dat boek betekende ook haar internationale doorbraak.

© Sophia Evans/The Guardian/eyevine

‘Mijn tweelingbroer is gestorven bij de bevalling, mijn leven heeft lang aan een zijden draadje gehangen. Door dat moeizame begin heb ik altijd een gevoel van fundamentele eenzaamheid gekend. Dat heb ik proberen te bekampen door dieren op te zoeken’

draadje gehangen. Door dat moeizame begin heb ik altijd een gevoel van fundamentele eenzaamheid gekend. Mijn ouders hielden van me en ik had een bijzondere kindertijd omringd door de natuur, maar ik voelde gemis. Er kwam alsnog een broer, zes jaar na

mijn geboorte. Omdat het leeftijdsverschil tussen ons zo groot was, speelde ik veel alleen. Ik vond dat destijds niet erg, het was gewoon wat het was. Nu beseft ik dat ik eenzaam was. Mijn leven lang heb ik geprobeerd om die eenzaamheid te bekampen door dieren op te zoeken. Let wel, ik heb geen spijt. De specifieke omstandigheden waarin ik ben opgegroeid, hebben me gevormd als wetenschapper en als schrijver. Juist omdat ik zoveel alleen was, had ik tijd om de natuur te bestuderen.’

Het is hartverscheurend om te lezen dat u tijdens uw kindertijd geloofde dat het landschap altijd hetzelfde zou blijven. Wanneer bent u gaan inzien dat dit niet zo was?

‘Dat besef groeide heel traag. Ik ben geboren in 1970 en sindsdien zijn zoveel dier- en plantensoorten verdwenen. Ik mis nog steeds bepaalde restaurants en ijsmerken uit mijn kindertijd, maar dat is niets vergeleken met de manier waarop ik bepaalde landschappen mis. Het doet echt pijn, het is vergelijkbaar met het gemis van mensen. In mijn geest bestaan die oude plek-

ken nog. Om landschappen te behouden moeten ze onderhouden worden. Dat wist ik als kind niet, ik dacht dat het vanzelf ging. Ik moet nog dikwijls denken aan de plevieren die ik toen zag rondvliegen. Ik heb ze in geen decennia meer gezien. Veel mensen weten niet eens meer wat een plevier is.’

Over dat gebrek aan historische kennis schrijft u in ‘Winterbossen’. Breekt dat ons zuur op?

‘Ik denk van wel. Mensen leven niet lang. Ze worden omringd door een landschap waarvan ze aannemen dat het eruitziet zoals het hoort. Dat is onze tragedie. Als iemand die honderd jaar geleden leefde onze landschappen zou zien, zou hij verbijsterd zijn. Ik vind het kwalijk dat we wel leren over de geschiedenis van de mens, maar niet over die van het landschap. Gelukkig krijgen kinderen in Groot-Brittannië weer meer les over de geschiedenis van de natuur. Het is belangrijk dat we ecologisch geletterd zijn.’

► Lees verder op blz. 6